

Het penthouse

Catherine Cooper bij Boekerij:

De cruise

Het resort

Het chalet

Het chateau

Het penthouse

Catherine Cooper

HET PENTHOUSE

*Haar droom staat op het punt
te veranderen in een nachtmerrie*

Vertaald door Percy Balemans

ISBN 978-90-599-0369-2

ISBN 978-94-023-2841-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Penthouse*

Omslagontwerp: HarperCollins Publishers Ltd 2025,

bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Getty Images / Shutterstock

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Percy Balemans

© 2025 Catherine Cooper

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Toby en Livi,
die me elke dag weer met trots vervullen

Koning of landbouwer, het gelukkigst is hij die rust vindt in zijn huis.

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE

Dit unieke penthouse aan de Theems, verdeeld over twee woonlagen op de vijftiende verdieping van het splinternieuwe Golden Peaks-complex in de nabijheid van de Londense South Bank, moet u echt gezien hebben. Geniet van uw eigen dakterras plus twee slaapkamers, drie balkons en uitzicht op St Paul's Cathedral en de City in dit penthouse midden in het centrum, uitgerust met de modernste voorzieningen en ingericht met oog voor detail en de allerbeste kwaliteit. Toegang vanaf de begane grond met een eigen lift. Bewoners kunnen 24/7 gebruikmaken van een fitnessruimte en binnenzwembad met optimale beveiliging en privacy van het hoogste niveau. Beschikbaar vanaf september 2008. Prijs op aanvraag.

1

December 2008

KRANTENBERICHT:

Enola Mazzeri (23), leadzangeres van de band Breathe, wordt inmiddels al meer dan 48 uur vermist. Familie en vrienden maken zich steeds meer zorgen.

De popster was op zaterdag 6 december aanwezig bij de uitreiking van de Ultimate Starz Awards, waar Breathe de People's Choice Award 2008 en awards voor het beste album en de beste single won.

De leadzangeres is het laatst gezien tijdens een afterparty die diezelfde avond plaatsvond in Enola's luxe penthouse, waar ook de andere leden van Breathe en van de boyband This Way Up aanwezig waren. Mazzeri zou geslapen hebben toen de laatste gasten vertrokken.

Enola's manager Emery Askew sloeg alarm toen het popidool op dinsdag niet verscheen op een repetitie. Toen een beveiligiger op verzoek van de politie het penthouse van Mazzeri opende in het exclusieve Golden Peaks-complex aan de oever van de Theems, was er geen spoor van haar te bekennen.

'Er zijn in het appartement geen sporen van inbraak of een worsteling gevonden, hoewel er wel nog tekenen waren van het feest dat daar drie dagen daarvoor had plaatsgevonden,' aldus een woordvoerder van de politie.

‘De bankpassen van mevrouw Mazzeri zijn sindsdien niet meer gebruikt en haar telefoon werd in het appartement aangetroffen, inclusief haar twee Maine Coon-katten, die door familieleden zijn opgevangen. Haar paspoort lijkt echter te ontbreken, evenals haar huissleutels.

Hoewel er op dit moment geen enkel bewijs is dat Mazzeri iets is overkomen, is het volgens familie, vrienden en medebandleiden voor haar heel ongebruikelijk om op deze manier te verdwijnen. Ze zijn dan ook erg bezorgd om haar. Op dit moment wordt nog rekening gehouden met alle scenario’s. We vragen iedereen die Mazzeri heeft gezien of informatie over haar verblijfplaats heeft contact met ons op te nemen. Ook Mazzeri zelf vragen we contact met ons op te nemen om ons in vertrouwen te laten weten dat ze gezond en wel is.’

Enola’s moeder Kimberley Mazzeri voegde hieraan toe: ‘Kom alsjeblieft naar huis, lieve schat. We willen alleen maar weten of alles goed met je is.’

2

Mei 2004

Londen

ENOLA

De rij staat tot buiten en zelfs helemaal tot om de hoek.

Terwijl we wachten op onze auditie voor de talentenshow *The Chosen*, heb ik ma gelukkig weten over te halen om niet mee te komen, ook al wilde ze dat wel. Ik ben alleen gekomen op voorwaarde dat zij mij en Becki ons gang liet gaan.

Becki geniet met volle teugen. Ze was altijd al meer geïnteresseerd in dit soort dingen dan ik en het zou me niets verwonderen als ze met ma heeft samengespannen om ons hier te krijgen. Ik heb het wel gehad met audities, ma nam me er al mee naartoe toen ik nog maar net kon praten. ‘Laten we nog een keer oefenen,’ zegt Becki. ‘Aan de rij te zien hebben we nog zeker een uur.’

Ik zucht. ‘Volgens mij valt er niet veel meer te verbeteren,’ zeg ik. ‘Je wilt toch niet dat je stem straks vermoeid klinkt?’ Ik maak me helemaal geen zorgen over haar stem. Ik wil gewoon niet meer oefenen. We moesten gisteravond uren samen zingen van ma en ik heb het helemaal gehad.

Maar Becki zet toch in en kweelt dat ik de enige ben in haar leven en als ze bij het deel komt waar ik verklaar dat ik de wereld voor haar beteken, moet ik wel meezingen. Op dat moment zie ik een cameraman onze kant uitkomen en realiseer ik me waarom Becki juist nu begon te zingen.

We doen het hele nummer. De camera is nog steeds op ons gericht en ik schaam me nu al dood. Het wordt vast nog erger

als we dit voor drie juryleden moeten doen. Ik heb in mijn leven al heel vaak opgetreden en aan talentenjachten meegedaan, maar tot nu toe was er nooit het risico dat ik mezelf op tv voor gek zou zetten. Misschien zien mijn vrienden het wel. Wat als ik iets fout doe en gigantisch afa? Ik vraag me even af of we er nog vandoor kunnen gaan. Maar ma zou me nooit vergeven en ik weet zeker dat ik Becki niet mee krijg.

Zodra we klaar zijn, grijnst Becki naar de cameraman en de jongen achter hem met het zwarte T-shirt met 'CREW' erop.

'Hoe heet je?' vraag hij, zwaaiend met een zwart met rood notitieboekje.

'Ik ben Becki en dit is Enola,' zegt ze met een knik naar mij. 'En samen zijn we Fizz!'

Hij knikt terug en schrijft iets op in zijn boekje. 'Mooi. Ik wens jullie veel succes!' Hij tikt de cameraman op de schouder, wijst naar drie identiek geklede jongens verderop in de rij die een soort gesynchroniseerde breakdance doen en zegt: 'Laten we daar even gaan kijken.'

'Naam?' blaft Emery, de onofficiële voorzitter van de jury en het beruchte 'moeilijke' jurylid.

'Becki!' piept ze.

'Enola,' mompel ik.

'En samen zijn we Fizz!' roept ze met schrille stem.

Hij knikt. 'Goed. En wat gaan jullie voor ons doen?'

'"Endless Love",' zegt Becki.

Hij rolt met zijn ogen. 'Serieus? Alsjeblieft zeg. Dat wordt al de vijfde keer vandaag.'

Shit. Misschien hadden we eerder moeten komen. De jury

heeft natuurlijk al tientallen acts gezien. En ze hebben er waarschijnlijk genoeg van, willen naar huis en hebben al beslist wie er doorgaat.

Ik kijk naar Becki en zie hoe haar gezicht even betreft, maar ze herstelt zich snel. ‘Ik weet zeker dat onze versie de beste is van vandaag,’ zegt ze poeslief. ‘Maar wat jullie willen. Als jullie liever iets anders horen, dan kan dat natuurlijk.’

‘O wat ben je toch gemeen,’ zegt Susie, het ‘aardige’ jurylid. ‘Trek je vooral niets aan van dit stuk chagrijn hier,’ zegt ze tegen ons. ‘Hij is vanochtend duidelijk met het verkeerde been uit bed gestapt of misschien heeft zijn mammië zijn eitje te zacht gekookt. Zing gewoon wat jullie willen, lieverds.’

Becki kijkt me indringend aan. Ik kan bijna zien wat ze denkt: doen we ‘Endless Love’, dat we zo vaak hebben geoefend, of proberen we iets anders? Maar wat dan?

Ik staar terug.

‘Wat vind je van “Respect”?’ zegt ze tegen me met een blik op Emery.

Hij knikt goedkeurend. ‘Dat klinkt al beter, laat maar eens horen wat jullie kunnen, Fuzz.’

‘Het is Fizz,’ corrigeer ik hem. Becki kijkt me afkeurend aan.

Hij houdt zijn hand op. ‘Excuses. Fizz. Begin maar.’

We zingen ‘Respect’ a capella, een vereiste voor *The Chosen*. Het is absoluut geen gemakkelijk nummer, veel moeilijker dan je denkt, met lange, hoge uithalen, veel snelle gedeeltes waar je al snel over struikelt en zonder backingtrack of zelfs een metronoom is het moeilijk om het ritme en het tempo aan te houden. En alsof dat nog niet genoeg is, hebben we het lang

niet zo vaak gezongen als ‘Endless Love’, dat altijd al onze favoriet was.

Emery bekijkt ons hele optreden zonder dat er ook maar iets valt af te lezen van zijn gezicht. Susie knikt mee op het ritme en tikt glimlachend met haar hand op de tafel. Het derde jurylid, Paulo, lijkt vooral aandacht te hebben voor Becki’s diepe décolleté.

Als we uitgezongen zijn, is het een paar seconden doodstil in de ruimte. Ik voel hoe ik begin te blozen en vraag me af of we al weg kunnen. Hoe weten we eigenlijk wanneer we weg kunnen? Becki kijkt even naar mij en dan afwachtend naar Emery, die peinzend naar zijn notitieblok kijkt en intussen op het uiteinde van zijn pen kauwt.

‘Jij,’ zegt hij terwijl hij met zijn pen naar mij wijst. ‘Hoe heet je ook alweer?’

‘Enola,’ zeg ik. Ik probeer zelfverzekerd te klinken, maar mijn stem slaat over en het komt er vreemd uit.

‘Emma?’

‘Enola,’ zeg ik, harder en duidelijker.

Hij knikt. ‘Enola. Je hebt een geweldige stem en hoewel deze look...’ hij beweegt zijn balpen langzaam op en neer om de aandacht te vestigen op mijn zorgvuldig uitgekozen outfit van een jeans met lage taille, een bandanatop en mijn favoriete Converse-sneakers, ‘...niet echt klopt, ben je een mooie vrouw en met een beetje styling is er wel iets van te maken.’

Ik wilde eigenlijk niet naar deze auditie, ik heb me door ma laten overhalen, en hoewel zijn compliment niet bepaald aardig is, voel ik toch iets van opwinding.

‘Maar jij...’ gaat hij langzaam verder terwijl hij zich tot Becki wendt.

‘Becki,’ zegt ze, maar haar stem beeft en ik denk dat we

allebei weten wat er gaat komen. We zijn grote fans van het programma en we hebben hem dit al vaak genoeg zien doen.

‘Je bent niet van hetzelfde niveau. Je komt niet eens in de buurt, vrees ik. Je bent een mooi meisje en je hebt best een aardige stem, maar als jullie bij elkaar blijven als duo benadeel je je vriendin.’

Ik kijk even naar Becki en zie tranen in haar ogen springen.

‘Ik wil Enola graag alleen horen zingen,’ zegt hij terwijl hij Becki blijft aankijken in plaats van mij. ‘Het spijt me schat, ik weet dat het nogal bot klinkt en dat dit niet is waar je op had gehoopt, maar zo is het nu eenmaal. Je bent niet de eerste tegen wie ik dit zeg en je zult ook zeker niet de laatste zijn.’

De cameraman achter de juryleden beweegt en verstelt zijn lens. Ik neem aan dat hij inzoomt op Becki’s gezicht.

‘Natuurlijk moet je dat doen, Enola,’ weet ze met hese stem uit te brengen, terwijl de tranen over haar wangen stromen. Ze pakt mijn hand.

Ik schud mijn hoofd. De cameraman beweegt weer. ‘Dat wil ik niet, niet zonder jou,’ zeg ik, maar ik voel hoe ik begin toe te geven. Eigenlijk weet ik al dat ik dit gewoon voor de vorm zeg. Dat ik de rol speel die van me wordt verwacht als Emery dit doet. De beste van de twee hoort toe te geven en alleen verder te gaan. En doet dat ook altijd.

Bovendien ben ik me er heel erg van bewust dat we worden gefilmd en dat dit allemaal ooit op tv kan worden uitgezonden. We moesten hiervoor een toestemmingsformulier ondertekenen toen we in de rij stonden. Ma zou het me nooit vergeven als ik zou weigeren solo te zingen enkel en alleen omdat ik mijn vriendin niet wil afvallen. En eerlijk is eerlijk, ik ben geen moeder Teresa, ik ben niet heilig genoeg om een kans op roem en rijkdom te laten schieten, hoe dol ik ook op Becki ben.

Emery vindt me leuk. Hij ziet iets in me. Ik wilde eigenlijk helemaal niet komen omdat ik dacht dat het de zoveelste saaie auditie zou zijn die niets zou opleveren. Ik had gerekend op een snel ‘Dank je, je hoort nog van ons’ en verder niets. Maar nu is het ineens heel anders. Dit is misschien wel de kans die mijn leven helemaal kan veranderen. Ik wil het niet toegeven, maar misschien had ma gelijk en waren al die lessen ergens goed voor.

Ik weet dat ik een mooie stem heb en dat ik best goed kan dansen, maar het was vooral ma’s droom dat ik zangeres zou worden, niet de mijne. Als ze iets te veel glazen wijn heeft gedronken, verteld ze me dat ze ervan overtuigd is dat ze het had kunnen maken als ze niet ongepland zwanger was geworden van Roxie en mij. Daarna klopt ze me op de arm en zegt: ‘Natuurlijk was het dat allemaal waard,’ enigszins onoprecht, terwijl ze zichzelf nog een glas inschenkt en een traan wegveegt.

Ik heb ma er eindelijk van weten te overtuigen dat al die dans- en zanglessen die ik al van kleins af aan volg te veel stress opleveren in combinatie met mijn eindexamen, maar in werkelijkheid wil ik gewoon meer tijd doorbrengen met vrienden. Het is nooit mijn droom geweest om in goedkope kroegen of op cruiseschepen te zingen. Ma lijkt dat prachtig, maar daar ben ik helemaal niet in geïnteresseerd. Ze heeft Roxie nooit zo op de huid gezeten als mij, dus heb ik mijn ‘talent’ altijd meer als een nadeel ervaren.

Maar dit is anders. Iedereen weet wat er gebeurt als Emery je steunt. Dan eindig je niet in kroegen of op cruiseschepen. Eerder in een wervelwind van rode lopers, filmpremières, roem en rijkdom, en dat bijna van de ene dag op de andere. Nummer 1-hits. Je foto in alle bladen. Misschien een beroemd vriendje. Dure hotels. Mogelijk zelfs een wereldtournee.

Maar ik heb *The Chosen* vaak gezien en ik weet heel goed hoe dit scenario hoort te verlopen. Ik weet dat ze het verhaal en het bijbehorende drama willen. Ik stel me de aanzwellende muziek voor die ze onder de beelden monteren terwijl het publiek met ingehouden adem mijn beslissing afwacht. Niemand zegt meteen ja tegen zo'n verzoek, dat is niet wat de producers van de show willen of wat het publiek wil.

Ik schud opnieuw mijn hoofd. Ik kijk Becki aan en streel haar natte wang. 'Maar jij...' zeg ik met hese stem.

Emery zucht hoorbaar. 'Luister schat, we hebben niet de hele dag de tijd. Er staat nog een hele rij mensen buiten. Je bent goed, maar in die rij staan mensen die misschien nog beter zijn. Niet alles draait om jou. Ga je nog zingen of...? Ik wil niet grof doen en ik zal mijn taal netjes houden want dit is een familieshow, maar het is nu echt tijd om te leveren of op te hoepelen.'

Becki knijpt in mijn hand en de cameraman richt zich weer op haar. 'Je moet het doen. Ik sta erop,' zegt ze nauwelijks hoorbaar. Ze omarmt me en verlaat dan snikkend de ruimte.

Ik slik moeizaam. 'Oké,' zeg ik met meer zelfvertrouwen dan ik voel. 'Ik ga zingen.'

3

Juli 2004

Een geheime locatie in Spanje

ENOLA

‘Enola, dit zijn de andere bandleden, Angel en Sophie. Samen zijn jullie Breathe en jullie gaan de wereld veroveren,’ zegt Emery, die nu ineens onze producer is.

We zitten ver weg van de camera’s in een enorme, opzichtige villa ergens in het zuiden van Spanje. Ze hebben wel gezegd waar, maar ik ben de naam alweer vergeten.

Lang verhaal kort: na die vreselijke auditie die Becki aan het huilen bracht en die ervoor heeft gezorgd dat ze niet meer met me praat, heb ik ‘Wonderwall’ gezongen, waarna ik, na nog een paar nummers in verschillende voorronden, de finale bereikte.

Ik heb niet gewonnen. Ik werd tweede. Angel en Sophie hebben de finale niet gehaald, ze waren al eerder afgevallen. Maar de mensen van Emery namen achteraf met ieder van ons contact op en zeiden dat ze plannen voor ons hadden.

Ik ben nog nooit op zo’n plek als deze geweest en als ik niet naar die auditie was gegaan en door Emery was uitgekozen zou dat waarschijnlijk ook nooit zijn gebeurd. Ik wil er niet eens aan denken hoeveel het kost om zo’n villa voor een week te huren.

Het is niet zo dat ik nog nooit in het buitenland ben geweest, maar dat was maar één keer, toen ma, Roxie en ik met een nachtbus naar Zuid-Frankrijk zijn gereisd waar we twee weken met een tent op een gigantische camping hebben

gestaan met enorme zwembaden en 's avonds voor ons een flutdisco. Het was geweldig, we aten alleen stokbrood, druipende kaas en perziken, dronken Orangina en lagen de hele dag op het strand.

Zelfs dat vond ik al best exotisch, maar zoiets als dit heb ik nog nooit gezien. Mijn gigantische kamer heeft een eigen badkamer en er is een groot terras met uitzicht op zee, een enorm zwembad en een hottub. Er is zelfs een chef-kok die elke avond een maaltijd voor ons kookt met precies het juiste aantal calorieën.

Ik heb Angel en Sophie tijdens de opnamen voor *The Chosen* nooit ontmoet, omdat we in verschillende voorronden zaten, maar ik zie meteen dat ze niet alleen een paar jaar ouder zijn, maar ook heel anders. Ik probeer mensen niet puur op uiterlijk te beoordelen, maar ik kan me niet voorstellen dat we ook maar iets gemeen hebben. Behalve dan muziek, vermoed ik. Positief blijven, zeg ik tegen mezelf.

'Hoi!' zeggen ze en hun blik glijdt over mijn nep-Levi's 501 en mijn favoriete t-shirt van het merk River Island. Ik voel me ineens slonzig vergeleken met hun zorgvuldig samengestelde outfits, volledig opgemaakte gezichten, kunstmatig gebruinde lijven en perfecte kapsels.

'Wat léúk om je te ontmoeten!' roept Sophie.

'Ja, jullie ook,' zeg ik onzeker. Ik wou dat ik hier alleen was in deze prachtige villa. Of dat ik hier met Becki was. We zouden zo'n lol hebben, dubbel liggen om de stomme kleren die Sophie en Angel dragen en de echt belachelijke stemoefeningen die we van zangcoach Kendra moeten doen.

Zou Becki ooit nog met me willen praten? Er springen tranen in mijn ogen. Het is niet eerlijk. Ik kon er ook niets aan doen dat Emery mij goed vond en haar niet. Ze zei zelf dat ze

vond dat ik alleen moest zingen in *The Chosen*. Als ze het niet meende, had ze dat niet moeten zeggen.

‘Geweldige look,’ zegt Angel snerend. Ze bedoelt duidelijk precies het tegenovergestelde. ‘Zo... natuurlijk.’ Ze is een typische fitgirl met een perfect afgetraind lichaam: ze heeft prachtig gevormde biceps en onder haar croptop is een glimp van haar sixpack te zien. Angel is duidelijk de engste van de twee.

Ik probeer zo minzaam mogelijk te glimlachen, maar ik weet dat het er meer uitziet als een grimas. ‘Mooie... schoenen,’ zeg ik om iets te zeggen, hoewel ze er vreselijk oncomfortabel uitzien en ik zoiets in nog geen miljoen jaar zou dragen. Maar blijkbaar is dat een schot in de roos want ze is apetrots. ‘Dank je. Het zijn Louboutins. Een verjaardagscadeautje van mijn vader.’

‘Over looks gesproken,’ zegt Emery, ‘het is tijd om jullie stylist te ontmoeten. Daarna gaan we verder met repeteren. Er is genoeg te doen en we mogen geen tijd verspillen.’

Bij het woord stylist had ik me een bazige oudere dame voorgesteld, maar het blijkt Dan te zijn, zo camp als maar kan en het eerste aardige gezicht dat ik hier tegenkom. Tot mijn opluchting probeert hij me niet dezelfde strakke, nauwelijks iets aan de verbeelding overlatende kleding op te dringen die de andere twee dragen, maar zegt hij dat we samen mijn look gaan ‘verfijnen en verbeteren’. Blijkbaar betekent dit gewoon duurdere en mooiere versies van wat ik normaal gesproken draag, dus vind ik dat prima. Ik probeer jeans van 7 For All Mankind en Acne Studios, die mijn kont strakker en mijn

benen slanker maken, t-shirts van True Religion en Dior, plus Converse-sneakers die bijna hetzelfde zijn als mijn eigen exemplaren maar dan nieuwer en schoner, en een paar varianten van bekende designers. Er is ook een model met hoge hakken dat ik minder vind, maar ik kan ermee leven. Met de anderen doet Dan hetzelfde: Sophie ziet er gelikt uit in Ralph Lauren en Angel is sportief sexy in Juicy Couture.

Ondanks de luxueuze omgeving zijn de weken erna slopend. We staan vroeg op, ontbijten met fruit en een kommetje havermoutpap en noten, daarna doen we stemoefeningen met Kendra, eten we een snelle lunch van salade en gegrilde vis of vlees, krijgen we de hele middag danstraining, gevolgd door een gezonde avondmaaltijd (geen alcohol of zelfs koolzuurhoudende frisdrank omdat je daar een opgeblazen gevoel van kunt krijgen) en gaan we daarna vroeg naar bed. Onze mobiele telefoons hebben we moeten inleveren, niemand mag contact met ons hebben en we mogen alleen om de dag naar huis bellen via de vaste telefoon, en dan zit er altijd iemand naast. Dat is voor onze veiligheid en om te voorkomen dat er iets uitlekt, maar ik vind het vreselijk. Ik heb het gevoel alsof alles wat we doen in de gaten wordt gehouden en geregistreerd, alsof ze ons niet helemaal vertrouwen. We zijn Emery's nieuwe supergroep en blijkbaar moet dit strikt geheim blijven tot hij klaar is om ons aan de wereld te presenteren. Het zou allemaal heel opwindend moeten zijn, maar ik voel me vooral eenzaam.

En dan, een paar weken later, is onze officiële presentatie.

4

Augustus 2004

Londen

ENOLA

In het najaar start Emery met een nieuwe talentenshow op tv. Het lijkt op *The Chosen*, maar is net iets anders. De lancering is live vanuit Hyde Park met een concert in festivalsfeer en Breathe (ik moet mezelf er steeds aan herinneren dat Angel, Sophie en ik nu zo heten) opent de show met onze eerste single. Het nummer heet 'Loud and Proud' en ik heb er een grote bijdrage aan geleverd. Naast de zestigduizend toeschouwers in het park zullen naar verwachting zo'n tien miljoen mensen het optreden op tv zien.

Ik kan me er nauwelijks iets bij voorstellen. Tien miljoen mensen die naar ons kijken! Terwijl we een nummer zingen dat ik heb geschreven. Echt waanzinnig.

In Spanje, wat inmiddels maanden geleden lijkt ook al zijn we vorige week pas teruggekomen, bleef het team tijdens de repetities maar hameren op beveiliging, privacy en geheimhouding, maar ondertussen lekten ze foto's van de weinige momenten waarop we de villa even mochten verlaten naar de entertainmentpagina's van de kranten en sommige popbladen.

In het blad *Heat* stonden foto's van ons bij het zwembad in door Dan uitgezochte bikini's, genomen door onze eigen fotograaf, maar ze zien eruit alsof ze stiekem door de heg zijn genomen. In de sensatiepers, zoals onze publiciste Trixie de kranten *The Sun* en *The Mirror* noemt, staan foto's van ons drieën in het nabijgelegen stadje. We dragen alle drie een lange